

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Variarvm Lectionvm Libri Dvo Theodori Canteri
Vltraiectini**

Canter, Dirk

Antverpiæ, M. D. LXXIII.

Plutarchi locus in vita Alexandri Magni expensus. Cap. 20.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70886](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70886)

tinis auctoribus, in medium adfert, sed ita parum ad
 rem, ut propositi operis oblitus fuisse videatur.
 Cum enim de Aesculapio longam & prolixam vult
 texere historiam, nihil de eo dicit quod adfert La-
 ctantius ex Tarquutio, licet ille Tranquillum, nulla
 addita ratione, legat. Itaque quod nos alias apud
 Theodoretum ex Apollodoro annotavimus, huic loco
 multum lucis allaturum spero. Eius autem haec sunt
 verba: *Atque ut ad alias ~~que~~ transeam, testis
 est Apollodorus Aesculapium ab aliis quidem exi-
 stimatum filium Arsinoes, ab alijs vero Coronidis,
 qua clandestino violentoq; Apollinis congressu praeg-
 nans effecta, editum deinde infanctem exposuisse
 dicitur. Hunc vero ait Apollodorus, a venatoribus
 casu repertum, raptumq; ab altricis canis uberibus,
 Chironi Centauro delatum fuisse, ibiq; enutritum,
 medicae arti operam impendisse, cuius in Trica, Epi-
 dauroq; civitatibus experimenta prima ediderit.
 Haecenus ille. Qualis hic Tarquitijs fuerit, non-
 dum indagare potui: certum tamen est Tarquitijs
 hac ab Apollodoro mutnatum esse.*

Plutarchi locus in vita Alexandri Magni
 expensus.

CAP. XX.

GRAVISSIMVS auctor Plutarchus in vi-
 ta Alexandri Magni de Gynnosophistis ab Alexan-
 dro captis, agens, praeclearam quandam narrat hi-
 storiam

storiā, quam propter elegantiam non grauius
 totam inserere. Ea autem sic se habet: Ex Gym-
 sophilus qui Sabae deficiendi auctores fuerant, et
 plurima mala Macedonibus parauerant, decem
 coepisset, qui arguti in respondendo, succinctorum
 replicanda questione essent, quaestiones eis ambigua
 proposuit: qui primus non recte dissoluit, quod
 interrogabatur, eum se reliquos ita deinceps ordine
 terfecturum, ~~minitans~~: iudiciumque, ea de re
 nat. marinus, committens. Primus plures ne
 esse an mortuos, putaret interrogatus, viuos res-
 dit: mortuos n. non amplius esse. Alter, marinus
 terra maiores aleret bestias, terra inquit: eius enim
 pars est mare. Tertius, quod animantium esset callidus
 simus, id ait, quod ab homine nondum est cognitum.
 Quartus, qua ratione Sabae defectionem per-
 sisset, ut, inquit, aut bene viueret, aut male morer-
 tur. Quintus, diemne an noctem prius extitisse
 bitraretur: Dies, ait, vno die prior fuit, et
 rante responsionem rege, addidit, necessario quaestio-
 nibus ambiguis propositis, obscuras etiam fieri re-
 sponsiones. Sextus, qua ratione aliquis efficere posset
 ut maxime diligeretur: Si, inquit, optimus sit
 tamen terribilis. Septimus, quonam pacto aliquis
 ex homine fieri posset Deus, respondit, Si quid fa-
 ciat, quod homo facere nequeat. Octauus, mors an
 an vita sit robustior. Vita, dixit, ut que tot malis
 perferat. Vltimi, cum percunctaretur Alexander,

Ant. Murea
 Varix Lectio
 LIII
 28

quousque homini viuendum putaret, responsio fuit, tantisper dum mortem non putaret. Conuersus inde rex ad iudicem, sententiam ferre iussit. cumq; is unum alio deterius respondisse pronunciarat: Ergo, inquit, tibi primo moriendum est, ita iudicatis. Nequaquam, ait ille, siquidem, o rex, tibi constes, qui eum te interfecturum primo loco dixeris, qui omnium pessime respondisset. Qua in historia hoc mihi sub-obscurum esse aliquantum est, quod tertius interrogatus ab Alexandro, quod animum esset callidissimum, responderit, id quod ab homine non est cognitum. Græcè sic sonat: ποῖον ἔστιν Ἰωῶν πανουργώτατον, ὃ μέγιστον καὶ πρῶτον εἶπεν, ἀνδραγαθὸς οὐκ ἔργον. nec fortasse immerito, solutio enim quaestionis magis obscura est, quam ipsa quaestio. Quare cum aliquando in Clementem Alexandrinum, qui hunc Plutarchi locum ad verbum propemodum (suppresso tamē nomine) in medium adfert, incidissem, repperi hac verba apud illum paulo aliter legi, & longè alio sensu, nimirum hoc modo: ὃ δὲ ἔπος ποῖον ἔστιν Ἰωῶν πανουργώτατον, ὃ μέγιστον καὶ πρῶτον εἶπεν, ἀνδραγαθὸς. Quam certè lectionem ego nullo modo rejiciadam puto, quādoquidem sensum longè meliorem & apertiore adfert. Et cum eam multis auctorum exemplis confirmare possem, unius Euripidis testimonio contentus ero, qui sic inquit de hominis calliditate:

Βεγχὺ τοὶ θεῶς ἀνέεργς,

H 3

Ἀλλὰ

Ἀλλὰ ποικιλίας τραπίδων
 Δαμά Φύλα πούτου
 Χρονίωντ' ἀερίωντε παυδύματα.

De Caelo Cereris, deque eo Hieronymi &
 Arnobij loci emendati.

CAP. XXI.

HIERONYMVS libro 2. ad Iovinianum
 inquit: De ciborum sibi placent abstinentia, quasi
 non & superstitio gentilium Cossum matris Deum
 obseruet & Isidis. Idem eodem libro: Quomodo
 autem virginitati vera non praedudat imitatio
 virginum diaboli, ita nec veris ieiuniis Cossam
 dis & Cybeles, & quorundam ciborum in aeterna
 abstinentia, maximè cum apud illos ieiunium panis
 sanguine carniū compensetur. Hi loci tanquam
 & integri ab omnibus interpretibus praeteriti sunt.
 & praecipuè à Mariano Victorio viro Italo, qui
 pro omnibus suis in Batavos conuictis, hos & simi-
 les locos nobis emendasset ac illustrasset, maiorem
 certè laudem à litterarum studiosis reportaturus.
 Solus autem Caelius Rhodiginus vir doctissimus, &
 multa lectionis, hunc locum insigniter corruptum
 & deprauatum animaduertit: qua quidem in re li-
 benter illi assentior, sed in emendatione sua non
 Sed audiamus ipsum. Hieronymus in Iovinianum
 De ciborum sibi placent abstinentia, quasi non &
 superstitio gentilium Cossum matris Deum obserua
 & is-

Ant. Murea
 Varia Lectio
 LIII
 28